

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1997-1998

13 februari 1998

ONTWERP VAN DECREET

houdende diverse beleidsbepalingen

VERSLAG

**namens de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid
uitgebracht door de heer André Van Nieuwkerke
(Hoofdstuk IV – Innovatie)**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Gilbert Vanleenhove.

Vaste leden : de heer Jos De Meyer, mevrouw Mia De Schamphelaere, de heren Erik Matthijs, Freddy Sarens, Gilbert Vanleenhove ;

de heer Roland Deswaene, mevrouw Marleen Vanderpoorten, mevrouw Sonja Van Lindt ;

de heer René Swinnen, mevrouw Gracienne Van Nieuwenborgh, de heer André Van Nieuwkerke ;

de heren Pieter Huybrechts, Joris Van Hauthem ;

de heer Kris Van Dijck ;

de heer Ludo Sannen.

Plaatsvervangers :

mevrouw Sonja Becq, de heer Paul Deprez, mevrouw Kathleen Helsen, mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche, mevrouw Mieke Van Hecke ;

de heren Ward Beysen, Karel De Gucht, André Denys ;

de heren Patrick Hostekint, Michiel Vandenbussche, Robert Voorhamme ;

de heren Emiel Verrijken, Frans Wymeersch ;

de heer Chris Vandenbroeke ;

mevrouw Cecile Verwimp-Sillis.

Zie :

890 (1997-1998)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nr. 2 : Amendementen
- Nrs. 3 en 4 : Verslagen

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid besprak op 5 februari 1998 het haar toegewezen Hoofdstuk VI – Innovatie van het ontwerp van decreet houdende diverse beleidsbepalingen.

I. Toelichting door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

De minister-president verklaart dat in het regeerakkoord 1995-1999 en op het Vlaams Werkgelegenheidsoverleg van 14 december 1995 de Vlaamse regering en de sociale partners stelden dat een krachtige investering in permanente vorming en kennisweerbaarheid noodzakelijk is.

Door de vele economische en maatschappelijke veranderingen worden immers steeds strengere en wisselende eisen gesteld inzake de kwalificatie van werkenden. Permanente vorming en kennisversterking, zijn dan ook de grote uitdagingen voor iedereen die sterk wil staan in de samenleving. Daarenboven vereist het terugdringen van de werkloosheid, vooral voor de langdurig werklozen, een planmatige aanpak die gericht is op de verbetering van de arbeidskwalificatie van de beroepsbevolking.

Hij vervolgt dat in dit kader gesteld werd dat de kwalificaties van alle werkzoekenden, werknemers en zelfstandigen aan de nieuwe eisen aangepast moeten worden, wat ook de jobmobiliteit ten goede komt. Naast de bestaande mogelijkheden bij onder meer VDAB en VIZO wil de Vlaamse regering een bijzondere inspanning leveren voor opleidingsprojecten van ondernemingen of sectoren die als bedoeling hebben een product- of procesinnovatie of een bestuurlijke vernieuwing te begeleiden.

De projecten ondersteunen aldus de innovatie en de competitiviteit van de onderneming of sector. De voorwaarden en modaliteiten van deze maatregel werden verder uitgewerkt binnen het Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité (het VESOC). Dit resulteerde in een consensusnota, opgesteld na de vergadering van 23 juni 1997.

De Vlaamse regering reserveerde, aldus de minister-president, voor de realisatie van hogergenoemde doelstellingen, boven op de reeds beschikbare middelen, op het programma 11.5 'Permanente vorming' een budgettaire enveloppe van 743,6 miljoen frank in 1997. Daarmee wil ze tevens de sectorale en Europese middelen mobiliseren.

In de begrotingscontrole 1997, en mede als gevolg van de goedkeuring op 18 maart 1997 door de Vlaamse regering van een conceptnota inzake permanente vorming, werd hogervermelde enveloppe uitgesplitst over de volgende drie basisallocaties :

- subsidies met betrekking tot permanente vorming en innovatie (665 miljoen frank) ;
- uitgaven met betrekking tot subregionale samenwerkingsverbanden (35 miljoen frank) ;
- allerhande uitgaven voor permanente vorming en innovatie (43,6 miljoen frank).

De minister-president verduidelijkt verder dat de Vlaamse regering op 23 juli 1997 haar principiële goedkeuring hechtte aan een ontwerp-besluit over de ondersteuning van innovatie-opleidingen. De Vlaamse regering machtigde de minister-president het advies van de Raad van State in te winnen en gaf de minister-president de opdracht de steunregeling aan te melden bij de Europese Commissie.

Krachtens artikel 93, lid 3, van het E.G.-Verdrag werd onderhavig besluit, dat een algemene regionale steunmaatregel lanceert, door de minister-president dan ook aangemeld bij de Europese Commissie. Op 18 november 1997 besliste de Europese Commissie geen enkel bezwaar te hebben tegen deze regeling. Op 30 januari 1998 werd deze goedkeuring formeel gemeld.

Anderzijds bracht de Raad van State op 2 oktober 1997, afdeling Wetgeving, advies uit omtrent het besluit. De Raad van State wijst er volgens de minister-president op dat, ter eerbiediging van de bevoegdheidsverdeling tussen de wetgevende c.q. decreterende en de uitvoerende macht het sterk geraten is de essentiële regelen van de aangelegenheid in kwestie in een decreet samen te brengen teneinde de Vlaamse regering in staat te stellen om, met passende rechtszekerheid, de bedoelde materie nader te regelen.

Gevolggevend aan deze fundamentele bemerking werd in het decreet houdende diverse beleidsbepalingen een artikel 15 ingeschreven onder de noemer Innovatie.

In zijn advies van 4 en 6 november 1997 op het decreet houdende diverse beleidsbepalingen, stelde de Raad van State, afdeling Wetgeving, aangaande ontwerp-artikel 15 in punt 3° van paragraaf 2 “in de Vlaamse Gemeenschap” vervangen diende te worden door “in het Nederlandse taalgebied en het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad”. Aan deze opmerking werd dan ook gevolg gegeven.

II. Artikelsgewijze bespreking en stemming

HOOFDSTUK VI

Innovatie

Artikel 15

De heer *Robert Voorhamme* merkt op dat de aan gelegenheid die men wil regelen in dit ontwerp van decreet een gemeenschapsmaterie is, namelijk de aangelegenheden inzake permanente vorming en beroepsomscholing en -bijscholing, terwijl de inhoud van het artikel in zowel het 1° als het 2° punt een afbakening naar een gewestbevoegdheid, namelijk het economisch beleid, geeft.

De heer *Karel De Gucht* gaat hier op in en stelt dat de doelgroepen, zoals vermeld in het 1° en 2° punt van dit artikel, die in het tweetalige gebied Brussel Hoofdstad wonen, uitgesloten worden. Deze houding is ook in tegenspraak met de houding die de Vlaamse regering tot nu toe steeds gepromoot heeft, namelijk dat Vlaanderen Brussel niet loslaat. De versteviging van de economische basis van Vlaanderen, wat een gewestmaterie is, staat in dit ontwerp van decreet wel voorop, maar is eigenlijk de doelstelling van bijna de ganse opleidings- en vormingssector. Is het dan niet logischer, met de bezorgdheid die Vlaanderen heeft ten aanzien van Brussel, het voorliggende ontwerp van decreet ook naar Brussel toe uit te breiden ?

De *minister-president* verduidelijkt dat de doelstelling van dit artikel in se een gewestmaterie uitmaakt, maar dat het instrument om deze te bereiken, een gemeenschapsmaterie is. De Raad van State heeft dit probleem ook wel aangehaald in zijn advies op het voorontwerp, maar gaat daar verder niet op in. De engagementen naar Brussel toe, die verder worden verstevigd, vormen hier niet het probleem. Het probleem is terug te brengen tot de afbakening van een bevoegdheidsdomein. De doel-

groepen ‘zelfstandigen’ en ‘werknemers’ hebben betrekking op de gewestaangelegenheden, terwijl de derde doelgroep, deze van de werkzoekenden, betrekking heeft op de gemeenschapsaangelegenheden. Hetzelfde probleem deed zich voor bij de maatregel tot ondersteuning via een premie van de deeltijdse arbeid. Bepaalde instellingen die gevestigd zijn in het Brusselse Gewest konden op basis van het territorialiteitsbeginsel hier geen aanspraak op maken.

De minister-president licht verder toe dat men tevens voor de doelgroepen ‘werkenden’ en ‘zelfstandigen’ voor een vraaggestuurde en voor de ‘werkzoekenden’ voor een aanbodgestuurde aanpak heeft gekozen. Men zal dus de middelen die op de begroting 1998 voorzien zijn, niet louter verdelen aan VDAB, OSP en VIZO, maar deze op basis van een vraaggestuurde aanpak voor de ‘werkenden’ en ‘zelfstandigen’, en van een aanbodgestuurde aanpak voor de ‘werkzoekenden’ aanwenden.

De heer *Robert Voorhamme* stelt dat de toepassing van de modaliteiten van deze manier van verdeling van de middelen niet zo eenvoudig zal zijn. De VDAB heeft bijvoorbeeld reeds een eigen aanbod, eigen opleidingen en ondersteuningsmechanismen ten aanzien van het bedrijfsleven. De spreker vraagt of de bestaande ondersteuningsmogelijkheden van de opleidingssector cumuleerbaar zullen zijn met deze van het ontwerp van decreet. Het gevaar bestaat immers dat bedrijven via cumulatie op deze manier aan deze opleidingen zelfs financieel voordeel zullen doen. In die zin zal de inhoud van de af te sluiten overeenkomsten met de respectieve sectoren van groot belang zijn. De spreker is van mening dat de uitvoeringsbesluiten die daaromtrent moeten worden opgesteld, ook aan de commissieleden moeten worden overgemaakt.

De *minister-president* repliceert dat het niet gaat om een bijkomende middenstroom voor opleidingen zonder meer, maar wel om een expliciete meerwaarde die onderkend wordt door de betrokken sectoren. De intentie is om met deze sectoren overeenkomsten en afspraken te maken over de modaliteiten. De betrokken sociale partners moeten hieromtrent ook de nodige engagementen opnemen. Hij zal de uitvoeringsbesluiten daaromtrent ten gepaste tijde aan de commissieleden overmaken.

De heer *Chris Vandenbroeke* vraagt of dit artikel uitdrukkelijk gericht is op de product- en procesinnovatie en dat dit de voorwaarde is om te participeren. In de memorie van toelichting staat tevens vermeld dat het bedrag voor de uitvoering van dit

artikel 665 miljoen frank zou bedragen, terwijl de minister-president in zijn toelichting sprak over een bedrag van 743,6 miljoen frank. Hij wenst te weten waar deze bedragen voor staan. Kunnen alle ondernemingen, met inbegrip van de KMO's, uit om het even welke sector een beroep doen op deze middelen ? En zijn deze maatregelen complementair met de maatregel om tijdelijk hooggeschoolden aan te werven die juist de product- en procesvernieuwing kunnen in gang zetten ?

De *minister-president* bevestigt dat de maatregelen van dit artikel inderdaad gericht zijn op de ondersteuning van de product- en procesinnovatie. Hij vervolgt dat de sterk evoluerende technologie enerzijds in bepaalde sectoren een risico met zich meebrengt voor de werkgelegenheid, maar dat het anderzijds een extra impuls geeft aan anderen om werk te vinden. Voor wat de genoemde bedragen betreft, stelt de minister dat er 665 miljoen frank wordt uitgetrokken voor de uitvoering van het ontwerp van decreet, maar dat er nog 35 miljoen frank voorzien is voor de subregionale tewerkstellingsverbanden en 43,6 miljoen frank voor allerlei uitgaven met betrekking tot de permanente vorming en innovatie. De vermelde 743,6 miljoen frank heeft dus betrekking op een totaalbedrag.

De minister-president vervolgt dat bepaalde maatregelen gericht moeten worden op een bepaalde groep van ondernemingen. Bij de toepassing van de maatregelen van dit ontwerp van decreet mag men volgens hem de schaalgrootte van de onderneming niet als referentiepunt laten gelden. Men zou anders voorbijgaan aan de doelstellingen van dit ontwerp van decreet. Iedere onderneming komt dus in aanmerking.

In verband met de maatregel tot aanwerving van hooggeschoolden, bevestigt de minister dat dit ontwerp van decreet hiermee inderdaad complementair is. Het is immers nodig dat men niet eenzijdig werkt, maar op de verschillende behoeften die met innovatie te maken hebben, kan inspelen.

De heer *Karel De Gucht* werpt op dat de voorliggende maatregelen eerder thuis horen in het aangekondigde innovatiedecreet. Het is immers veel efficiënter en duidelijker wanneer dit innovatiedecreet één geheel zou vormen. Met het voorliggende ontwerp van decreet creëert men weer verschillende maatregelen die naast elkaar komen te staan en een globale benadering van de problematiek in de weg staan. Het reeds lang aangekondigde innovatiedecreet moet dus dringend bij het Vlaams Parlement worden ingediend.

Artikel 15 wordt met 9 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

De verslaggever,

André
VAN NIEUWERKE

De voorzitter,

Gilbert
VANLEENHOVE